

Szente B. Levente

VALLOMÁSOK

A SÁRGAHÁZ FOLYOSÓJÁN

Szinte földszagú most a meleg.
Eltompul az agy, akár egy régi kardél,
megváltozik a belső én.
Merev lesz, mint a kihűlt szerelem.

Ilyenkor, a bizonyosság és a megbizonyosodás
már nem a mélyből fakad. Egy ablakon át ki-
be nézel, nem ugyanaz. Más lesz a táj. Odaát
ömleng, talpad alá csusszan a lelkiismeret.
Itt rád erőszakolt szó-rácsok között hadakozol,
közben elhítetik veled, a béke színeiben
a magasztos Isten hangja szól.
Ne, a szomszédok harcaiba ne avatkozz!

Varjak, csókák, hollók keringenek mindenhol.
Iszonyatos híreket hoznak, jólétről azonban
semmi, senki nem papol.
Szárnyuk alatt bomlott elméjű évszakok éden illata:
önnön magányát temeti a démoni hasonlat.
Újra és újra megismétlődik minden.
Kegyelet, tisztelet? Hol van már az...
Ellenséged is te magad vagy.

Érezni, hogy az éhes istenek intenek.
Kilépni hogyan, merre? Elvettek mindent tőled,
mi józan volt, emberi, tiszta, gyermeteg.
Szóbeszéd csak a „lehetett volna máshogyan élni.”
Élni. Élni mint örök ember. De tisztességes
ember, szerető társ nélkül, istentelenül, minnek?
Ne áltassanak. Nincsenek hősök!

Áldozatok vannak!
Miránk csak a gépszem figyel.

HATÁRESET

József Attila emlékének

Elül egyszer, csendben megszűnik
minden határ – aludni tér a régi szemmérték,
mozdulatlant sejtet idelelt testekben a rög,
agyadba hasít, szúr az utolsó beidegződés.

Álomtócsákban fogsz lakni,
egyik helyről a másikba költözöl,
nem lesz ott nappal, sem éjjel,
fényárnyék sem üldöz, többé nem öl,

csak létezel, mint egy égi jel;
mind, kit szerettél, az öreg időben megy tovább,
a lelkek egy darabkája még benned ég,
emlékeztetőül, hogy az édeni illat el sosem vész.

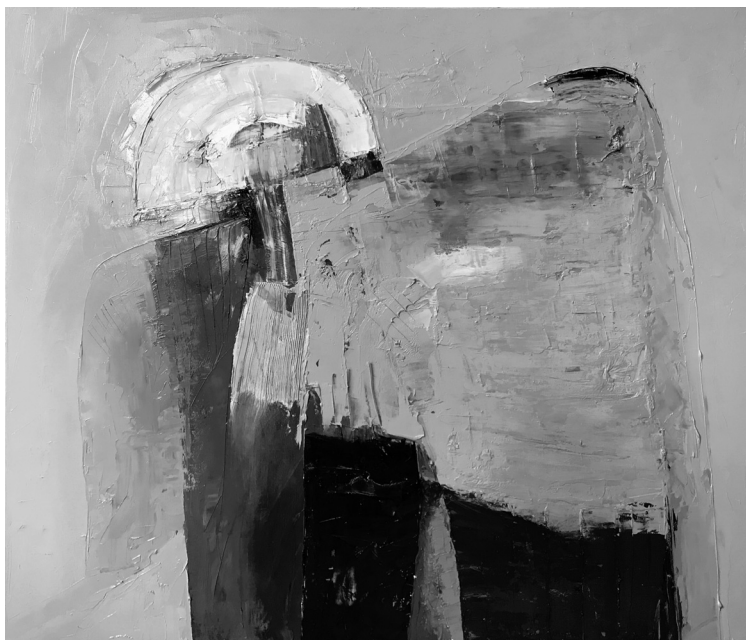
A mérce, meg a határ is mozdulatlan immár,
korona vagy, kérdésben a felelet,
széplélek és finom látélet. Voltál, leszel...
Csak határeset. És üzenet, hogy emlékeztess.

KÍSÉRTENEK

amikor még
csak a „valahová”
átjáróit kerestem

sokak szemében
most ötven felé is
még mindig az utat nézem
s nem várom meg többé míg
felszáradnak ama szép arcokon
a sós tengerek –

álomban ott vannak
azok a szemek
elkísérnek és kísértenek
a fodrozódó tekintetek
mint nyárestén remegő pipacsok

Sárga angyal